

[Engell]

Jeg har hæftet mig ved, at der under de 18 ministerråd findes 19 embedsmandskomiteer og ca. 70 institutioner, heraf 35 med fastansat personale. Der er ca. 150 arbejds- og udredningsgrupper og et stort antal projekter, hvortil ca. 1.000 personer er fast knyttede over længere perioder. Jeg har også bemærket, at rapporten meget klart understreger, at samarbejdet i alt for høj grad er blevet et mål i sig selv, og at de mere bureaukratiske elementer er dominerende.

Velviljen er ikke mindst synlig i de ressourcer, organisationen tildeles. Det er en kendsgerning, at Ministerrådets budget er vokset langt hurtigere end de nationale budgetter, og af et samlet budget i 1987 på ca. 600 mio. kr. var ca. 100 mio. kr. ikke disponeret ved budgetårets udgang. Det understreger, at ministerrådssystemet ikke magter at absorbere de ressourcer, som tildeles, at budgetstyringen ikke er så effektiv, som den burde være, og at der er behov for en grundig gennemgang af de nordiske budgetter. I hvert fald taler intet for de helt automatiske årlige stigninger på 3 pct., som har været målet, og der er tilmed nogle, som ønsker at lægge endnu flere penge oveni, som hr. Anker Jørgensen var inde på. Her har vi den opfattelse, at det nordiske samarbejdes kvalitet ikke nødvendigvis kan måles i, hvor mange millioner kroner man stiller til rådighed, men på mange andre felter, og jeg må derfor sige til hr. Anker Jørgensen, at han ikke skal have den opfattelse, at vi er mindre nordiskvenlige end Socialdemokratiet, fordi vi ønsker, at der stilles de samme økonomiske krav til det nordiske samarbejde, som vi i vid udstrækning er enige om herhjemme.

Til sidst skal jeg for en ordens skyld sige, at den konservative folketingsgruppe naturligvis kan tiltræde den beretning, som er grundlaget for debatten i dag.

Margrete Auken (SF):

Jeg havde oprindeligt lavet en stor, flot tale om alt det, vi kunne med det nordiske: Hvor vigtigt det var, at vi nu fik styrket det nordiske samarbejde, at der kom fart i foretagendet, og at vi fik placeret Norden stærkt i forhold til udviklingen i EF.

Så opdagede jeg, at jeg havde holdt den tale ca. fire gange på sessionerne og her, og at vi nu er nået så langt, at den bortset fra hr. Engells

tale stort set også er gået ind i den nordiske retorik. De rapporter, vi får fra både Nordisk Ministerråd og Rådet selv, er alle sammen fyldt med lovord om, hvad vi kan opnå med det nordiske samarbejde, så der er altså lidt mere vision hos andre end hos hr. Engell om, hvilke samarbejdsopgaver der ligger foran os nu, hvor det indre marked er under opbygning. Der er ord som »tænk tank«, »en nordisk dynamik«, »påvirkning af alle de nordiske værdier«. Jeg synes også, ministerens tale var på et helt anderledes visionært niveau end det, hr. Engell præsterede.

Det fortvivlende i hele sagen er, at der er et kæmpestort misforhold mellem visionerne og en række af de vedtagelser, vi har lavet, hvad enten det har været på konkrete områder, i form af betænkninger og redegørelser eller de ting, hvor vi har hyldet hos Ministerrådet, altså det, man rent faktisk gør. Og selv om planerne kaldes handlingsplaner, er der meget sjældent konkret handling i dem. Derfor står vi nu i den situation, at vi med rette kan tale om en skæbentime for det nordiske samarbejde. De ord er ikke brugt her i debatten, men de dukker op, og de vil også dukke op på sessionen, og det er givet rigtigt, at det inden for det næste år vil blive afgjort, om det nordiske samarbejde for alvor skal spille en rolle ud over på en række enkeltområder, f.eks. inden for kultursamarbejdet og i en række institutioner. Vi vil sandsynligvis opretholde det, men det nordiske vil næppe blive en politisk dynamisk kraft i den europæiske integration, for slet ikke at tale om, hvad der sker internationalt, hvis vi ikke bliver helt anderledes ambitiøse.

Jeg er enig med hr. Engell i, at det er en god rapport, der er kommet fra de nordiske rationaliseringsorganer om forholdene i det nordiske samarbejde, men jeg skal love for, at jeg er meget uenig med ham i, hvem adressen skal rettes til. Først og fremmest skal den jo rettes til regeringen, der er ansvarlig for, hvad der foregår i Ministerrådet og i de enkelte embedsmandskomiteer. Nu siger jeg ikke specielt den danske regering, for det er jo et af problemerne i det nordiske samarbejde, at vi har meget svært ved at finde ud af, hvilken regering det er, fordi det altid bliver præsenteret i fælleskab. I det omfang, der er parlamentarisk ansvarlighed over for dette problem, synes jeg, at hr. Engell skulle spørge formanden for Budget- og Kontrolud-